

Số 23 - 2008

BẢN TIN THANH NIÊN

Diễn đàn của Đoàn Cơ sở Thư viện Quốc gia Việt Nam

Chúc
mừng
năm
mới
2009

Terry Fox - Chạy vì hy vọng!

Sáng ngày 23/11/2008, Đoàn TN Thư viện Quốc gia Việt Nam cùng với các đơn vị bạn trong Đoàn Bộ Văn hóa, Thể thao và Du lịch và các cá nhân, tập thể khác đã tham dự cuộc chạy Terry Fox tại Hồ Thuyền Quang, Hà Nội. Hơn 7000 người đã đem đến một không khí vô cùng sôi động. Đây là một hoạt động mang ý nghĩa nhằm gây quỹ cho các bệnh nhân ung thư.

Lần đầu tiên tổ chức ở Việt Nam năm 1997, đây là hoạt động thường niên do Đại sứ quán Canada, Liên hiệp các Tổ chức hữu nghị TP.Hà Nội, Hội Hữu nghị Việt Nam - Canada, Sở Y tế và Bệnh viện U bướu HN tổ chức. Đến nay đã có 60.000 người đã tham gia, quyên hơn 3,5 tỷ đồng.

Năm 2007, cuộc chạy Terry Fox có 7.000 người tham gia, quyên góp được 436 triệu đồng, là cuộc chạy lớn thứ tư trên thế giới ngoài Canada, đưa Việt Nam lên vị trí thứ ba trong danh sách những nước có nhiều người tham gia nhất và đứng thứ 10 trong danh sách những nước quyên góp được nhiều tiền nhất.

Năm 1980, Terry Fox khi mới 18 tuổi, dù chỉ còn một chân sau phẫu thuật chữa ung thư, đã chạy trung bình 42 km mỗi ngày trong 143 ngày với tổng cộng chiều dài là 5.373 km. Khi mới hoàn thành một nửa hành trình dự định, Terry đã buộc phải ngừng “Cuộc chạy hy vọng” của mình vì bệnh ung thư đã lan đến phổi. Anh mất không lâu sau đó khi mới 22 tuổi.

Cuộc chạy Terry Fox nhằm ủng hộ các nghiên cứu về ung thư được tổ chức hàng năm ở hơn 10.000 điểm chạy trên thế giới với hàng triệu người tham gia, đưa nó trở thành sự kiện gây quỹ trong một ngày lớn nhất thế giới.

Có thể nói, chính mục tiêu và ý nghĩa nhân văn cao đẹp của cuộc chạy Terry Fox đã thuyết phục và thu hút sự quan tâm, ủng hộ của các cá nhân, tổ chức cũng như toàn xã hội.

Hành trình tuổi trẻ (tiếp)

Quảng Hùng Mạnh

Ngày thứ 3 trong chuyến đi tập huấn, vẫn như thường lệ mình vẫn dậy sớm và vẫn ngắm mặt trời mọc, cảnh tượng mỗi hôm một khác và tất nhiên là vẻ đẹp của nó cũng thế, mỗi ngày một vẻ không ngày nào giống ngày nào. Biên buổi sáng thật lặng lẽ và bình yên, được bơi trong làn nước biển mát lạnh làm cho bao nhiêu những vất vả của ngày hôm trước tan biến hết cả, cái cảm giác mát lạnh đó chắc chỉ có ở biển và chỉ có biển mới cho ta cảm giác đó.

Hôm nay là ngày chúng tôi phải đi xa, nên 6h30 sáng mọi người đã tập hợp đầy đủ ngoài sân của nhà nghỉ để lên xe. Chỉ sau vài phút đồng hồ mọi người đã lên 4 chiếc xe của đoàn. Xe chuyển bánh, hướng về Hà Tĩnh, hướng về Đồng Lộc anh hùng. Con đường từ Cửa Lò đi Ngã ba Đồng Lộc khoảng chừng trên 70km chạy dọc theo bờ biển thơ mộng, con đường mới làm ven biển mới được xây dựng làm mọi người trong đoàn cứ trầm chồ khen ngợi. Đây là đoàn đường di chuyển xa nhất mà chúng tôi đi trong chuyến đi này (không tính đoàn HN - Vinh), dọc theo hành trình chúng tôi đi là những cánh đồng lúa xanh mướt trải dài trong cái nắng trong veo của miền Trung. Nhiệt độ ngoài trời lúc đó ước tính khoảng 35 độ C.

Gần 2 tiếng đồng hồ rong ruổi trên con đường phẳng lì và đầy nắng, xe chúng tôi đã đến được với Đồng Lộc, đến với những người nữ anh hùng. Đoàn đường từ ngoài Quốc lộ 1 vào với Ngã ba Đồng Lộc ước chừng 6 - 7km đi về phía Tây. Điểm di tích nằm ngay rìa ngoài của dãy Trường Sơn huyền thoại, nơi 10 chị đã ngã xuống, đã hi sinh thân mình cho con đường lửa. Đặt chân xuống đất nơi các chị ngã xuống, một cảnh tượng thật hùng vĩ, với những ngọn đồi xanh mướt một màu lá thông. Rừng thông như hiệu

lòng người, khi chúng tôi đến đã ca khúc ca chào mừng, rì rào rìa rào...

Cả đoàn xuống xe. Ban tổ chức chuyến hành trình vào làm việc với Ban quản lý khu Di tích khoảng 15 phút, rồi chúng tôi được mời vào phòng hội trường để nghe kể chuyện về các chị, mười cô gái anh hùng. Người hướng dẫn, cũng là người kể chuyện là một thanh niên chừng gần 30 tuổi, anh mặc bộ quần áo màu xanh bộ đội, với chất giọng rất đặc trưng của người Hà Tĩnh, chậm rãi, nhẹ nhàng nhưng "vô cảm", anh kể cho chúng tôi. Mặc dù được nghe câu chuyện qua một giọng kể "vô cảm" không có âm vực, cứ phẳng phẳng như bắn súng AK, nhưng theo quan sát của tôi thì có đến nửa già những người có mặt trong hội trường chảy nước mắt. Có lẽ họ không xúc động vì giọng kể của anh hướng dẫn viên, mà là do họ xúc động về những người đã ngã xuống, 10 cô gái Ngã ba Đồng Lộc. Những câu chuyện về các chị thật cảm động, một đức tính cảm cù chịu thương chịu khó, anh hùng và dũng cảm của các chị có lẽ muôn đời sau vẫn nhớ. Những cái tên như: Chị Cúc, chị Tàn, chị Xuân... sẽ còn được nhắc đến mãi. Nơi đây có lẽ là nơi bị bom của giặc Mỹ ném nhiều nhất, cứ một mét vuông là có 2 quả bom cày sới. Các chị đã ngã xuống trong một trận ném bom của giặc Mỹ, chỉ một quả bom thôi, duy nhất một quả!

Chúng tôi, mỗi người cảm một nén nhang lòng xúc động dành một phút để tưởng niệm đến các chị, mong cho các chị được siêu thoát nơi chín suối. Mười ngôi mộ của các chị hôm nay được chôn cạnh nhau và được quy hoạch khá đẹp và sạch sẽ. Trong tương lai nơi đây sẽ được đầu tư một nguồn kinh phí khá lớn, nhằm biến nơi đây là nơi tưởng niệm những thanh niên xung phong của cả nước. Đây có lẽ là một tin mừng cho những người đã cống hiến cả tuổi trẻ thanh xuân của mình cho sự nghiệp giải phóng dân tộc, một sự động viên, khích lệ, một sự tri ân của thế hệ sau với những người đi trước đã ngã xuống cho nền độc lập tự do của đất nước.

Chúng tôi chỉ có 2 tiếng đồng hồ lưu lại nơi đây. Chỉ 2 tiếng thôi nhưng chúng tôi đã biết thêm được nhiều thứ, những hi sinh, mất mát, những nỗ lực của những con người anh hùng, những người con, người cháu của bà Trưng, bà Triệu.

Tạm biệt Đồng Lộc, tạm biệt các chị, mong sao các chị ở lại nơi chín suối được siêu thoát, an lành!

Conversations in Library

1. Bạn đọc mang giấy hẹn đến lấy thẻ tại phòng thẻ

- Good morning, madam!
- Good morning! Can I help you!
- May I get my library card!
- Yes, of course. Take a seat and give me your piece of note, please!
- Oh, yes. Here you are.
- Could you wait for a moment when I look for your card, please. Ah, here is yours
- That's a nice picture, thank you!
- You are welcome!

2. Một bạn đọc muốn đọc sách nhưng thẻ của bạn đã hết hạn. Thủ thư đề nghị bạn làm thẻ mới và nhắc bạn tới phòng thẻ để biết thêm thông tin.

R: I want to read 2 these books, may I?

L: Please , give me your Library card!

R: Here you are

L: Sorry, your Library card is over date (at the end of the date line), you need to change a new one to continuously using our services. Please go to the Card issue Section to get information in detail.

R: oh, yes. I don't notice it before. Thank you so much!

3. Một bạn đọc đến thư viện vào ngày nội dịch. Bạn đã hỏi nhân viên vì sao hôm nay thư viện đóng cửa và hỏi xem buổi chiều thư viện có mở cửa không, khi nào thì là ngày nội dịch. Nhân viên thư viện đã trả lời ngày nội dịch là vào ngày thứ 5 tuần thứ 2 hàng tháng và nhắc bạn ngày mai lại đến.

- Why Library is closed today?
- Because, it's our staff's day or day of staff on Thursday.
- Will it be opened in the afternoon?
- No, it will not be. Therefore, you can come back to use library by tomorrow.
- So, every Thursdays are staff's days, is it right?
- No, it is applied for Thursdays on the second week of month.
- Oh, I see. Thank you very much.

Chuyên mục do
Speaker & Oliver
phụ trách

Bạn trong tôi là...**Tô Mai Linh**

Chẳng phải vì giờ này em vẫn chưa có, hoặc chưa công khai người yêu mà tôi ... suốt ruột, rồi lãng-xê trên blog của mình. Mà bởi, em gái tôi, xét một cách toàn diện, đáng để làm quen, được yêu thương, được quan tâm.

Buổi chiều, gặp em đứng bên bồn hoa tàn đầu đông. Cảnh thì ảm đạm mà nổi bật lên một người con gái đáng yêu, quần bò, áo

len trắng cổ quần. Chả biết có phải một năm nay không, nhưng cách ăn mặc là rất ổn, đủ sức lấy đi của bất kì ai đó một cái nhìn. Đến ông anh khó tính của em là thằng tôi, chuyên chê bai sự cố hủ trong ăn mặc trước kia của em: ai đòi thanh niên, thiếu nữ mà ăn vận nhợt

nhạt, quá giản dị, cũng phải thành thực chạy ra “nịnh hót” mấy câu. Thực ra, em cũng đã biết quan tâm đến bề ngoài của mình nhiều hơn sau chuyến đi học 6 tháng ở miền Nam, thời gian đủ để tôi cũng phải... nhớ đến cô em (nhiều lúc cần nhờ vả công việc lắm) lúc nào cũng chỉ mặc những quần bò với 2 cái túi vênh lên, làm chao đảo những tỉ lệ vàng của thời trang.

Nếu xét về công việc, tôi chả biết chê vào đâu bởi tinh thần lao động nghiêm túc, cầu thị mà vẫn luôn có chính kiến của mình, dù là em út trong phòng. Bà già Hưng cũng thừa nhận Linh như “con dao pha” cơ mà. Chị Vân nhà anh bộ đội Bản cũng sững khi có em. Những việc bép núc về giấy tờ đương nhiên được san sẻ cho kẻ nhanh nhẹn kia. Tất nhiên, dưới con mắt soi xét của ông anh “đáng ghét”, Mai Linh luôn có những lỗi lầm nho nhỏ như chưa cẩn thận... tuyệt đối, vẫn làm rơi cái gì đó khi thực thi

“công tác hậu cần” :D.

Em là con gái Nam Định nên cũng chẳng yêu điệu thực nữ được 100%. Tôi mà có làm gì khiến em phật ý thì y như rằng lại bị em dán vào mặt mấy chữ “nhỏ nhen, ích kỉ, keo kiệt”. Ôi dào, nghe cũng thành quen như kiểu nhạc chờ của điện thoại thôi. Gì chứ, mời em đi ăn trưa khi ông anh lúc nào cũng nhẩn tui; nhờ vả ông anh chạy hộ mấy cái công văn vì em bước đi không dài lắm, lại ngại gặp sếp, thì ông anh này cũng chỉ biết bái-bai hoặc trợn mắt lên dọa một cái. Có “dữ” thì em vẫn luôn là cô bé ngoan ngoãn, trẻ trung. Cười rất tươi, hiền, lỏn lỏn như trẻ con được

quà. Luôn chào hỏi lễ phép mà đến tối cũng phải học tập. Ai vào phòng chào đã đành. Ai đi ra em cũng nhanh miệng chào về rõ ngoan. Cũng có thể thói quen đọc truyện tranh giúp em ... trẻ hơn so với cái tuổi 26 của mình, cái tuổi Tuất như vợ tôi, đã một nách một chồng, một con. Nhìn em say mê lục tìm truyện tranh cuối kho mỗi khi có sách mới về là tôi lại trêu em về "môi tình truyện tranh" với một anh bạn cùng lớp ngày xưa (?) có cùng sở thích đọc truyện tranh.

Định viết thêm chút nữa, nhưng thế thì còn gì là bí mật nữa. Hãy để ai đó có quan tâm thì tiếp tục tìm hiểu. Mọi thư từ liên hệ xin gửi về: Tô Mai Linh, blog: gocphonho82. Đây khiêm tốn chưa, chỉ làm góc phố nhỏ, nằm ở nơi mà chỉ có ai đủ thời gian dạo bước mới có thể khám phá ra vẻ đẹp “tĩnh lặng”, à quên, tâm hồn của em.

Bisocxanh

Quà tặng cho con

Mấy hôm rồi cây lộc vùng nhà tôi dường như có sự thay đổi lớn. Sau bao ngày dài buồn mình trơ những thân cành khô khan vì mùa đông giá lạnh, sáng nay vài búp lá non đã hé mở với sắc xanh nõn tinh khôi đến bất ngờ. Vậy là những ngày đông dài lê thê cũng sắp kết thúc. Niềm hân hoan bỗng bùng lên trong tôi, như những tươi mới bao lâu nay ngủ yên chợt tỉnh giấc. Trong một sớm hương xuân ngập ghé bên cửa, lại muốn ra hiệu sách quen để được nhìn ngắm những con chữ đủ sắc màu ẩn chứa bao điều thú vị mà tôi luôn muốn khám phá. Rồi nghĩ đến con gái, lại sắp được tặng con một món quà đầu xuân ý nghĩa.

Nhà tôi nằm trong con ngõ ngay kề một hiệu sách của thành phố. Có lẽ vì thế mà tôi thường tạt vào đó như một thói quen mỗi lần dẫn con đi dạo, mỗi lần chồng xa vắng tiếng. Hiệu sách khang trang nằm bên những căn nhà nhỏ yên vui. Mỗi ngày qua, người dân nơi này càng cảm thấy không thể thiếu hình ảnh thân thuộc đó. Cứ mỗi sáng, hiệu sách lại mở cửa mang đến những tín hiệu vui cho một ngày của hăng say học tập và khám phá cuộc sống. Ngày trước thì đúng là tạt vào vì tiện thể, vì thuận lợi về địa điểm. Nhưng lâu dần tôi lại nghĩ đến nó với một tâm trạng khác. Những lúc buồn thì vào hiệu sách lật dở những trang sách thơm tho, tươi mới để được thanh thoi, nhẹ nhõm hơn. Những lúc cần chia sẻ cũng vào hiệu sách để tìm những câu chữ đồng điệu với nhiều chiêm nghiệm sâu sắc về cuộc sống. Và thường xuyên nhất là mua sách cho con.

Những ngày còn thơ, chính ở hiệu sách nơi này tôi đã có biết bao nhiêu kỷ niệm cùng mẹ. Hồi đó cuộc sống gia đình còn khó khăn nhưng mẹ vẫn cố dành giùm một phần tiền nhỏ trong khoản lương ít ỏi để mua cho tôi những quyển sách tôi thích, những quyển sách cần cho tuổi thơ của tôi (như mẹ tôi vẫn nói). Tôi còn nhớ rõ ngày đó, một buổi sớm đầu xuân nắng ấm, mẹ đi chợ về và cười rất tươi, giở túi vải ra đưa cho tôi một cuốn sách nhỏ với củ chỉ năng niu, ăn cần. Tôi chạy lại đón lấy, như đón lấy một điều ước đã thành hiện thực, đón lấy cả những khát khao mong đợi được tắm trong không gian của tuổi thơ vô tư nhiều hoài bão. Đọc tiêu đề "*Mùa xuân tươi đẹp đã về*", lòng tôi rộn lên một nỗi vui sướng. Vậy là tối nay không còn phải nằm tưởng tượng về những màn gặp gỡ giữa 2 chú đế mèn và những anh kiến thợ trong truyện của bác Tô Hoài, về cô gái quàng khăn đỏ có giọng nói trong trẻo bước ra từ truyện cổ tích, hay những cuộc phiêu lưu nhiều thú vị trong "*Tuổi thơ dữ dội*" của Phùng Quán... "*Mùa xuân tươi đẹp đã về*" gọi cho tôi niềm vui thích và tưởng tượng về một mùa xuân mới với nhiều hy vọng. Tôi ôm quyển sách vào lòng và thấy thế giới thật gần gũi, dường như tất cả đang ở trong đó, vậy gọi tôi bước vào khám phá. Bìa sách giản dị phía dưới có ghi tên Nhà xuất bản Giáo dục đã in vào tâm trí tôi từ những ngày đó. Cho đến giờ, khi tôi cũng đã trở thành mẹ, có 1 gia đình nhỏ với cô con gái yêu sách, tôi vẫn giữ nếp xưa

của mẹ, đầu xuân mua sách tặng con, để nhắc nhở con hãy luôn chăm chút cho tâm hồn, trái tim mình luôn âm áp những yêu thương dù con còn chưa biết đọc, chỉ biết xem những hình vẽ, xi xô với những con chữ bé li ti đang nhảy nhót trong trong những trang giấy thơm.

Gần hiệu sách mới thấy hiệu sách lúc nào cũng nhộn nhịp, nhất là dịp cuối năm này không khí lại càng thêm rộn rã. Xe xếp ngoài cửa chật kín, các em học sinh đi thành nhóm ngó hết sách này đến sách khác, tíu tít trò chuyện bên những dãy sách đủ loại. Nhưng nhiều nhất phải nói là những ông bố bà mẹ đi tìm sách cho con để tặng con nhân dịp đầu xuân năm mới. Cũng có những Chị bên cạnh tôi cũng đang tìm cho con một bộ sách tham khảo lớp 6, nâng lên đặt xuống mãi cuối cùng chị cũng mua được 5 quyển rất hay, nhìn chị cười tươi phấn khởi tôi cũng thấy vui lây với niềm vui ấy. Cô nhân viên đang hướng dẫn khách hàng chọn sách theo chủ đề dư ờng như hôm nay cũng trẻ ra vì bóng dáng mùa xuân vờ ờng vất vào. Trên gương mặt cô tươi tắn nét cười duyên. Cuộc sống thật đáng yêu, con người gần sách cũng cảm thấy thanh sạch và hiền hòa hơn là thế.

Còn tôi cũng phân vân mãi khi chọn sách cho con trong buổi sớm cuối đông này. Mê mẩn hết từ dãy sách này sang dãy sách khác. Miết từng bìa sách mịn màng, vuốt nhẹ từng gáy sách xinh xắn, lật dở từng trang sách tinh khôi, trong tôi như cũng có sự rung động của cái thú ban đầu ngày còn mẹ ân cần trao tôi cuốn sách nhỏ. Bây giờ điều kiện đã khá hơn, không phải ngồi ước mãi mới được một quyển sách như xưa, tôi cũng thoải mái với niềm yêu thích sách, lại càng mừng cho con đã được tiếp cận đầy đủ với thế giới sách muôn màu muôn vẻ. Nhưng làm sao định hướng được cho con việc đọc hiệu quả thì không đơn giản từ khi con còn bé? Đầu xuân năm mới, tặng con gái cuốn sách gì đây? Những quyển truyện tranh đẹp mắt, những bản chữ cái đầy màu sắc đã nằm gọn trên tay. Những bước đi đầu đời của con sẽ được nâng đỡ bằng những trang sách giản dị này. Quyết định lấy sách, tôi hồ hởi mang về và gói ghém cẩn thận, đợi mấy ngày nữa khi bắt đầu đón năm mới sẽ tặng con với lời dặn dò và chúc mừng năm mới tôi đã ghi nắn nót ngay ở trang che title. Sau này khi lớn lên, con đọc được chắc sẽ thấy thật ấm áp.

Cuộc sống với những biến động không ngừng kéo con người cuốn theo mãi miết. Nhiều khi chúng ta quên mất đầu là hướng đi đúng, đầu là giá trị đích thực của cuộc sống. Đặc biệt là tuổi trẻ có nhiều mối quan tâm, nhiều sự hứng thú rất dễ lãng quên những nền tảng trí tuệ văn hóa do những người đi trước đặt nền móng. Minh thực sự lo lắng nếu như con mình không chú ý đến những điều quan trọng đó. Vì thế chính mình phải tạo dựng cho con sự vững vàng và thái độ sống tích cực từ những bước đi đầu tiên.

Con người phải thật tinh táo, sáng suốt để biết đâu là điểm dừng, đâu là lúc phải tăng tốc. Mỗi chúng ta sinh ra chỉ được ở trong một môi trường nhất định, làm sao có thể nhìn thấy hết xung quanh. Vì thế chúng ta phải nhờ đến sách đến từ nhiều miền đất, xuất phát từ nhiều tâm hồn và

(Xem tiếp trang 13)

Kết nối bạn bè

Trích Blog Phạm Xuân Hùng

Buổi sáng ngày thứ 3 trên đất Ấn, tôi bắt đầu “sự nghiệp” học hành với kế hoạch được thông báo trước: Gặp mặt và thăm quan tổng hành dinh NIIT. Lenoning và tôi đều ăn mặc chỉnh tề cho buổi gặp mặt đầu tiên ấy, tức là “đồng phục” complet. Thế là được mấy người bạn cùng lớp nhìn với ánh mắt “ngưỡng mộ” và gọi chúng tôi là V.I.P. Nghe cũng... “khó chịu”, Lenoning nhỉ?

Đi học kể ra cũng hồi hộp. Với tôi, đây là lần đầu tiên tham gia một lớp học với nhiều người nước ngoài đến vậy. Cũng lo lắng. Những trường đi nước ngoài có “phiên dịch viên” đi kèm, mà rồi, lại phải tự thân vận động với vốn tiếng Anh kém cỏi của mình.

Ngày hôm ấy, tôi bắt đầu biết đến cái xe bus mà tôi sẽ còn “cưỡi” trong vòng một tháng rưỡi. Ôi chao. Cái xe ấy vô cùng ấn tượng. Trước hết là ở cái vẻ chắc chắn của nó. Các thanh sắt được hàn chằng chịt quanh các cửa kính, như thể để đảm bảo không ai rơi ra ngoài hay tìm cách rời xe không theo một cửa lên xuống duy nhất. Sau đó là tiện nghi trong xe. Những hàng ghế sát vào nhau, chen chúc và mùi xe làm tôi nhớ đến cái thời bắt xe khách về quê cách đây 10 năm, toàn những xe “chuồng gà di động”. Tóm lại là có vẻ phương tiện đi lại sẽ là điều phiên muộn cho những ai ưa tiện nghi. Thế cho nên cũng chẳng nên ăn mặc quá chỉnh tề trong cái nóng gay gắt của những ngày nắng trên đất Ấn. Và sau đó tôi có chiến thuật của mình: lên xe là ngủ.

Ngồi trên xe, tôi cũng tranh thủ ngắm nghĩa đường phố thủ đô New Delhi trong sự ồn ào của đám bạn cùng lớp. Họ đang trò chuyện với nhau với thứ ngôn ngữ chung nhất là tiếng Anh, nhưng có vẻ tính bản địa của ngôn ngữ mẹ đẻ làm “biến dạng” một chút thứ tiếng Anh chuẩn. Ngoài ra, là những ngôn ngữ khác, của một bộ phận những người đến từ khu vực SNG, của ba cô gái véo von tiếng Tây Ban Nha đến nhưc cả đầu. Đứng là các cụ nhà mình nói cảm có sai: hai người đàn bà cộng với một con vịt là thành cái chợ.

Rồi chúng tôi cũng đến tổng hành dinh NIIT, cũng không có gì nổi bật và hoành tráng lắm. Có lẽ người Ấn đặt tính hiệu quả lên hàng đầu? Có lẽ thế vì về mặt công nghệ thông tin, Ấn Độ cũng là một trong những quốc gia hàng đầu của châu Á, đặc biệt là về gia công phần mềm. Còn

Nơi tôi đến là Ấn Độ

Phần 5: I come from Vietnam

hotmail cũng là sản phẩm của người Ấn Độ đấy.

Phòng họp nhỏ như để mọi người gần gũi nhau hơn. Và màn giới thiệu nhanh chóng bắt đầu bằng những hình ảnh về đất nước Ấn Độ, học viện NIIT qua lời thuyết minh của ngài Kumar (?) với “món” Engliindiash, tôi gọi tiếng Anh-Ấn là thế. Giọng của ngài làm tôi không thể tập trung nổi bởi khá là khó nghe và hoi... thế. Không sao. Bởi hình ảnh và những dòng chữ trên màn hình chiếu cũng đủ giúp tôi hiểu được cái gì đang được thao thao trong căn phòng này. Sau đó, là những phút nghỉ ngơi giữa chừng, gọi là tea-break, chúng tôi tranh thủ làm mấy pô ảnh ngoài hành lang. Trông thật oánh. Tôi rất thích bức ảnh chụp 6 người Việt-Lào-Cam. Đi đến đâu thì Đông Dương vẫn là một khối.

Thời gian tiếp theo của buổi gặp mặt là màn tự giới thiệu của các học viên. Hóa ra rất thú vị. Có một vị thực sự là VIP, đó là một đại biểu quốc hội đến từ một nước châu Phi. Có người là quan chức nhà nước, chuyên viên ở Bộ Ngoại giao, Bộ Văn hóa... như Howaido, Batiz, “Koko”, “Mama”,... Có những người rất giỏi tiếng Anh, như Saluna, thậm chí có người là giáo viên tiếng Anh. Thế chả hiểu tham gia cái lớp “English and office tools” làm gì nữa, nếu không phải là để giao lưu văn hóa và thăm quan du lịch! Có người là sinh viên, như cô bạn xinh xắn, đeo kính Alvida. Có người làm nghề thư viện như... Lenoning và tôi. Trên màn chiếu quốc kì Việt Nam đỏ rực, ngôi sao vàng tươi tắn mím cười với tôi như động viên tôi bình tĩnh mà giới thiệu về mình. Ê, sợ gì chứ. Gì chứ cái đoạn “may I introduce myself” là cái đoạn dễ nhất mà. Tôi đứng dậy và nói chẳng cần phải suy nghĩ nhiều: Hello everybody. My name is... I come from Vietnam...

Hội thao Thư viện Quốc gia

Chào mừng Đại hội Công đoàn nhiệm kỳ 2009 - 2011 (18/12/2008)

Những ngày cuối năm, nắng mùa đông ấm áp. Không gian như bừng lên sức sống bởi những tiếng cười vang rộn, những tiếng trêu đùa, tiếng gọi nhau í ới, những tràng pháo tay... Cầu lông, cờ tướng, kéo co... được bà con hưởng ứng nhiệt liệt với niềm vui tươi rói sau những ngày làm việc miệt mài. Những giây phút không thể nào quên!

Các VĐV đã sẵn sàng cho những trận thi đấu tung bừng sôi nổi

VĐV Lưu Đức Hùng thay mặt các VĐV TVQG đọc lời tuyên thệ.

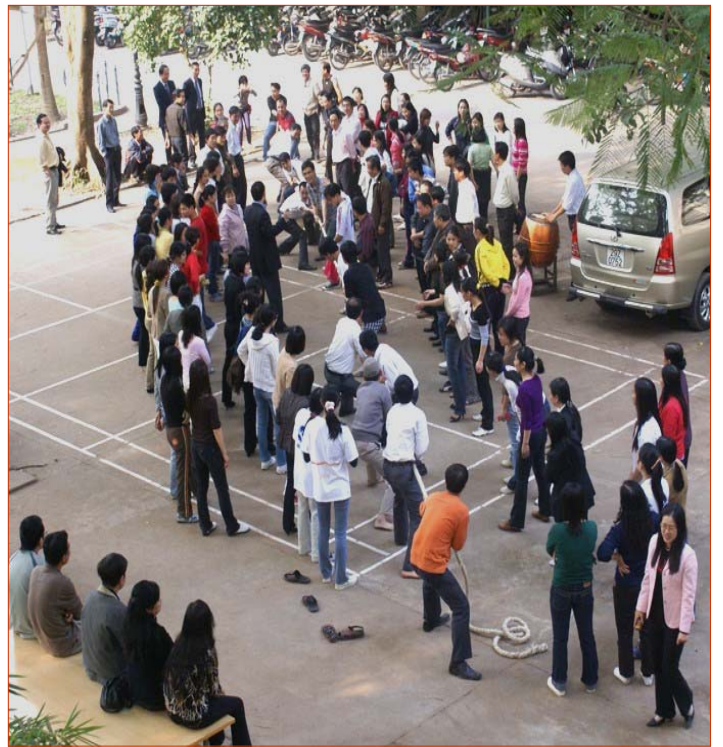
Màn kéo co là thời khắc sôi động, hào hứng nhất. Giải nhất kéo co nam và nữ đều thuộc về phòng Bảo quản. Bái phục!!! :))

Sân cầu náo động tiếng cầu bay vun vút, những màn múa ngoạn mục

Chiến lợi phẩm giờ cao

Cờ tướng là môn thi đấu “cao cấp”, đòi hỏi vận động viên phải hết sức tinh táo, tập trung để có những nước đi “chết người” nhằm hạ gục đối thủ.

Cử động viên và vận động viên “trăm hoa đua nở”

Niềm vui chiến thắng... Những nụ cười

Đội phòng Báo và phòng Đọc cũng là hai đối thủ rất PRO

Cử động viên 1: Cổ vũ đi chứ, làm duyên làm dáng mãi.

Cử động viên 2: Dáng đứng bên xe

Cử động viên 3: Ngồi kiểu này thì vợ nhìn vào cũng xáo trộn tâm tư, sao mà thi đấu được đây? :)

Trao giải là phần được chờ đợi nhất. Mặt ai cũng rạng rỡ như hoa mùa xuân

Một thoáng India Minh Tuyết

lấy đất làm giường. Lem luốc, bản thiêu là những từ có thể diễn tả về họ. Họ không làm gì cả, suốt ngày chỉ ngồi và giơ tay xin tiền, mặc dù họ khỏe lắm, mình thiết nghĩ họ còn khỏe gấp mấy lần Bồ già của mình ở nhà, vậy mà họ không làm gì hết.

Sang đây đã được 1 tuần rồi đấy, những cảm nhận của mình thì nó cứ luẩn quẩn ở đâu đó, mình chưa thể dùng một từ nào đó để diễn tả nó. Thôi thì cứ viết ra những gì mình nhìn - nghe - và hiểu.

Ấn Độ là một đất nước đông dân thứ nhì thế giới, vì vậy, trước khi sang đây mình đã hỏi rất nhiều người bạn của mình về con người và cách sống của họ, nhưng mình vẫn không thể không choáng ngợp trước những gì mình thấy, nói đúng ra là mình bị sốc, sốc nặng.

Thứ nhất. Người nghèo nhiều kinh khủng, họ sống vất vưởng, lang thang ngoài đường, lấy trời làm nhà

Thứ hai. Những người phụ nữ bế trẻ con trên tay để xin tiền của khách qua đường cũng nhiều vô kể. Mình sốc nặng vì điều đó. Sáng sớm đầu tiên sau khi trải qua một chuyến bay dài, mình hơn hờ đi ra đường với mục đích “see around” và mình đã khóc, khóc khi nhìn thấy người phụ nữ bế đứa trẻ còn quá nhỏ, có lẽ nó bằng tuổi con trai mình, nó gầy quắt, và tay chân nó thõng xuống cứ như nó sắp đi về với chúa rồi ấy. Mình không cảm được nước mắt. Đi được một đoạn, lại thấy mấy người mẹ bế con trên tay như vậy, lần này không chỉ có đứa bé trên tay, mà dưới chân bà ấy còn có thêm 1-2 đứa trẻ chỉ tầm 2-3 tuổi, đứa nào cũng như một con ma lem, đích thị là ma lem. Nhìn thương lắm, nhưng mình chẳng có tiền để cho, vì mình lúc đấy cũng đang không biết cho gì vào bụng, mình chưa đổi được tiền, chưa mua được sim điện thoại, lơ ngơ như con gà mái mơ ấy. Choáng thật!

Lại có một lần mình đang đứng đợi xe buýt để đi học, mình nhìn thấy một bà bế đứa nhỏ, nó cứ ngậm chặt miệng ở ti của mẹ nó, có lẽ nó còn chưa cai sữa, ngậm chán nó ngửa cổ lên trời nó khóc, khóc rống riết, mình vội nhìn xem nó đã mọc được mấy chiếc răng rồi, lạ thật, nó mọc hết răng rồi đấy, thế mà nó vẫn còn ti mẹ nó, mà mẹ nó thì có béo tốt gì cho cam, như một khúc củi di động ấy. Mình chợt nhớ đến con mình, Tin còn nhỏ quá, mới chỉ mọc 8 chiếc răng thôi, đang mập mé cái thứ 9, vậy mà đã phải xa mẹ, sữa của mình thì cứ chảy ướm áo (mặc dù cai sữa được 10 ngày rồi) trong khi con thì không được ti, mình quay đi dấu những giọt nước mắt vì thương con, nhớ con và thấy mình có lỗi.

Sau này kể lại cho mấy người bạn người Việt Nam bên này, các anh chị ấy nói “Tụi ấy mafia lắm đấy, toàn cho bọn trẻ con uống thuốc ngủ để người ta thương thôi, em mà cho bọn nó tiền thì lần sau thấy em là tụi nó xông đến đấy, đừng có dại. Mà những người như vậy trên đất Ấn này thì nhiều gấp mấy dân số nước mình ấy, em cho không xuê đâu” (Còn tiếp)

Tin ảnh

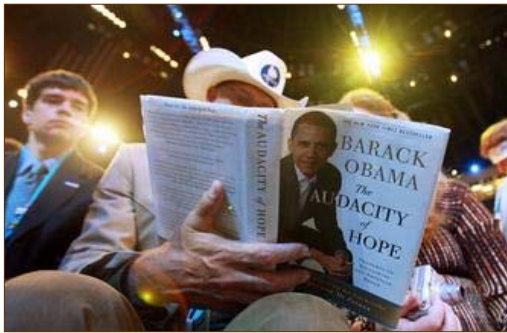

Đêm 26/12/2008, tại hội trường tầng 6 TVQG VN đã diễn ra đêm giao lưu văn hóa giữa ĐSQ Ấn Độ và TVQG VN chào mừng chuyến thăm của Đoàn Thiếu sinh quân đến từ Ấn Độ. Thanh niên Thư viện cũng góp cho đêm giao lưu tiết mục nhảy rất hoành tráng của Kim Thơ - Đức Quân, Lê Cường - Phương Nhung, Thanh Hà - Linh Giang. MC của chương trình cũng là một đoàn viên cá tính: Phạm Xuân Hùng. Buổi giao lưu đã để lại dấu ấn tốt đẹp trong lòng những người tham dự.

Ngày 18/12/2008, Đại hội Công đoàn TVQG VN nhiệm kỳ 2009-2011 đã được tổ chức. BCH Công đoàn mới của chúng ta gồm các đồng chí: Phạm Khánh Ngân, Phạm Quỳnh Lan, Trần Phương Lan, Lê Phương Lan, Đỗ Công Lùng, Chu Ngọc Quyết, Vũ Thị Hằng. Thanh niên cũng góp mặt bằng những tiết mục văn nghệ sôi nổi, trẻ trung. Phương Nhung với Khát vọng. Linh Giang với Thư tình cuối mùa thu. Các đôi nhảy cũng công hiến cho đồng nghiệp những bước chân say mê nhiệt tình tuổi trẻ.

Hy vọng táo bạo *The audacity of hope*

Obama, Barack. *Hy vọng táo bạo : Suy nghĩ về việc tìm lại giấc mơ Mỹ / Barack Obama ; Nguyễn Hằng dịch. - Tp. Hồ Chí Minh : Nxb. Trẻ, 2008. - 377tr. ; 23cm*

Cuốn sách được hình thành trực tiếp từ những lần Barack Obama nói chuyện, gặp gỡ, tiếp xúc với mọi tầng lớp người trên đường vận động tranh cử. Trong *Hy vọng táo bạo*, Obama muốn xoáy vào vấn đề làm thế nào để thay đổi cách làm chính trị và từ đó có thể thay đổi đời sống của công dân nước này. Cách nhìn của ông về việc nước Mỹ phải làm gì để vượt qua sự chia rẽ, cùng nhau giải quyết những khó khăn của đất nước.

- “Barack Obama là một trong những chính trị gia hiếm hoi có thể viết về bản thân một cách xúc động và chân thành Ông đã nỗ lực trên từng trang sách để truyền đạt cho người đọc những suy nghĩ của mình theo cách đơn giản nhất, đồng thời lại diễn đạt bằng giọng văn điềm tĩnh và khách quan. Bản thân điều đó đã là bất thường,

không chỉ trong giai đoạn trước bầu cử phức tạp này mà còn trong cả thời đại ngày càng phân cực hiện nay” - *Michiko Kakutani, báo New York Times*

- “Ông là một trong những người viết hay nhất trong giới chính trị hiện tại” - *Jonathan Alter, Newsweek.com*

- “Obama có một tài năng hiếm khi xuất hiện trong lịch sử chính trị Mỹ, đó là kết hợp giữa ngôn ngữ hùng hồn về thiện và ác với những ý tưởng chính sách thực tế trong thời kỳ suy thoái, chán nản hiện nay, khả năng đưa ra những giải pháp đầy tính nhân văn và thực tế thông qua những câu từ mạnh mẽ, tao nhã của ông thực sự đem lại niềm hy vọng cho người đọc” – *Michael Kazin, báo Washington Post*

- “Cuốn *Hy vọng táo bạo* đem lại cho độc giả - cũng như cử tri trên toàn nước mỹ - cái nhìn lạc quan về tương lai của đất nước, đây cũng là cuốn tự truyện chính trị về những giá trị quan trọng nhất đối với tác giả, đồng thời cho thấy bức tranh toàn cảnh về những gì ông sẽ làm để giải quyết những khó khăn hàng đầu hiện nay” – *Mike Dornig, báo Chicago Tribune*

- “Trong bối cảnh phân chia phe phái hiện tại, rất ít người có thể nói đến từ “hy vọng” trong chính trị mà không bị coi là giải dối. Obama là người như thế, và ông đã chứng minh được điều đó thông qua cách diễn đạt mới mẻ, nhiệt thành, nhờ đó bớt đi phần nào sự xấu xa tồi tệ trong cuộc tranh cãi chính trị ngày nay. Obama nhắc chúng ta rằng cách phân chia theo lá phiếu, được cho là để xác định sự cách biệt lớn về tư tưởng giữa người dân Mỹ, không thể giải quyết được khó khăn chung cũng như không thể chỉ ra được điểm gặp gỡ của tất cả trái tim người Mỹ chúng ta” - *John Baizar, báo Los Angeles Times.*

Thúy Hằng

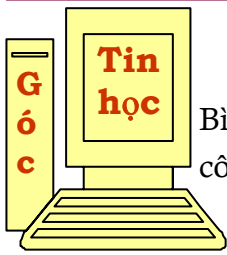
Quà tặng cho con (tiếp theo trang 6)

tính cách khác nhau của những ngôi bút có tâm, có tài để từ đó hiểu hơn về cuộc sống. Sách chính là người thầy sáng suốt giúp chúng ta có được những bài học kinh nghiệm một cách nhanh nhất, giúp chúng ta mở mang tri thức một cách hiệu quả nhất.

Theo thời gian con lớn, mình sẽ thường xuyên dặn con biết đọc sách đúng phương pháp. Đọc để áp dụng, để rút ra bài học, để suy ngẫm và sống đúng đắn hơn chứ không chỉ cầm cúi đọc rồi để đấy, lấy thành tích, lấy số lượng. Nhân đọc cuốn sách “*Ngợi ca sống chậm*” của Carl Honoré lại càng cảm thấy việc đọc là vô cùng quan trọng. Cuộc sống tăng tốc rất cần có hoạt động đọc sách để điều hòa. Đọc là một cách tái cân bằng cuộc sống của bản thân và đọc chậm mở ra một trạng thái của tình tiết và sắc thái. Nhưng mình chẳng muốn nói với con nhiều về những thứ khó hiểu đó, chỉ cần truyền cho con tình yêu với sách thì tự con sẽ cảm nhận được mọi điều.

Mùa xuân, khi những búp non đâm chồi nảy lộc, khi những hạt mưa a bụi bay nhẹ trên phố, khi đào mai hé nụ, quất vàng lũng lảng trên nền lá xanh thẫm thì lòng người cảm thấy xôn xao. Trên những con phố dài, sách bày hàng dãy với bao tươi mới hòa cùng thiên nhiên vạn vật. Ai cũng náo nức cho một cuộc sống mới với bao hy vọng về sự đổi thay tốt đẹp. Chợt nhớ đến câu thành ngữ quen thuộc: “*Dạy con đọc sách thánh hiền/ Còn hơn để lại bạc tiền đầy rương*” lại càng thấy ý nghĩa biết bao. **(Winlinh)**

Rút USB: 3 tình huống thường gặp và cách khắc phục

Bình thường trong Windows có sẵn công cụ Safely Remove Hardware khi bạn gắn USB vào là xuất hiện biểu tượng USB trên Taskbar (khay hệ thống).

Muốn rút USB an toàn, bạn phải nhấp đúp chuột vào icon ấy ở Taskbar, chọn Safely Remove Hardware, chọn USB cần rút và nhấp Stop > OK sau đó bạn mới có thể rút USB ra thật an toàn.

Nhưng đó là bạn sử dụng trên máy tính của mình. Đã bao giờ bạn đã rơi vào một trong những trường hợp này chưa:

- Bạn cắm USB vào máy tính và xuất hiện biểu tượng USB trên Taskbar. Nhưng biểu tượng này mất ngay sau đó, bạn vẫn làm việc với ổ đĩa USB như bình thường nhưng bạn không thể rút USB bằng Safely Remove Hardware. Bạn chỉ còn cách rút liều.

- Khi bạn cắm USB vào máy tính và xuất hiện biểu tượng USB trên Taskbar. Nhưng khi bạn bấm vào biểu tượng của USB để rút USB ra hoàn toàn không có tác dụng nên bạn đành phải rút USB trực tiếp không qua Safely Remove Hardware.

- Khi bạn cắm USB vào máy tính nhưng không xuất hiện biểu tượng USB trên Taskbar, khi truy cập vào My Computer thì bạn thấy có ổ USB và bạn vẫn truy cập bình thường nhưng bạn không thể rút USB theo cách an toàn được vì không có biểu tượng của USB trên Taskbar nên bạn không thể rút theo Safely Remove Hardware.

Tuy nhiên, với **Safely Remove** bạn có thể rút USB một cách an toàn và có thể sử dụng trên mọi máy tính mà không cần quan tâm đến Safely Remove Hardware. Bạn có thể tải **Safely Remove** phiên bản mới nhất tại <http://safelyremove.com/usbsafelyremovesetup.exe> với dung lượng 2,8 MB. Sau khi tải về, bạn nhấp đúp chuột vào file usbsafelyremovesetup.exe để chạy.

Dù bạn cắm USB vào trước hay sau khi chạy **Safely Remove** thì **Safely Remove** vẫn nhận diện và quản lý được USB. Nếu bạn muốn rút USB ra bạn nhấp chuột trái vào icon của **Safely Remove** tại thanh Taskbar. Tại đây bạn nhấp chọn USB muốn rút (nếu bạn có nhiều USB, thiết bị dùng cổng USB) và nhấp chọn Stop để rút an toàn thiết bị.

Safely Remove còn cho phép tắt những tiến trình gây khó khăn khi rút USB như những file, thư mục đang mở trên USB hay những file của virus Autorun chạy trên USB. Để tắt những tiến trình, file đang chạy trên USB, bạn nhấp vào **Forced Stop > Yes** để xác nhận tắt hết tiến trình đang chạy trên USB khi bảng **Warning** xuất hiện.

Phụ trách chuyên mục: **Lê Đức Thắng**

NHẬT KÝ NEW DELHI (Tô Thị Mai Linh)

Ngày tháng năm

Thế là tôi đã đặt được đôi bàn chân nhỏ bé của mình lên đất Ấn. Khoảnh khắc bước ra khỏi cửa sân bay, hòa vào dòng người ồn ào, linh kinh hành lý, giữa màn đêm dày đặc sương, lạnh buốt, một chút cảm giác lạc lõng, bơ vơ, một chút háo hức tò mò, một chút sợ sệt. Lần đầu tiên đi xa nhà đến thế.

Ngày tháng năm....

Mở cửa đón thứ nắng sớm vàng nhẹ mượt mà, ấm áp của tháng một vào phòng. Rung rinh tán lá xanh vẫy chào ngày đầu tiên trên đất Ấn. Cây hoa sữa. Một cảm giác bình yên, quen thuộc. Chút Hà Nội mọc mọc giữa lòng thành phố Delhi.

Ngày tháng năm

Lớp học đông quá, đủ mọi quốc tịch, màu da, lứa tuổi. Tất cả đều hồ hởi nói cười, lấp lánh niềm vui được gặp gỡ và cùng nhau tạo nên kỉ niệm. Thầy giáo trẻ măng, mắt đen to tròn ánh lên những nét tinh nghịch, nụ cười rạng rỡ thoáng chút giễu cợt, trông như một chú gấu đen nhanh nhẹn. Thật tự nhiên, chúng tôi thành một gia đình lớn.

Ngày tháng năm

Rốt cuộc thi tiếng Anh - Ấn cũng không đến nỗi đáng sợ lắm. Một vài ngày rồi cũng quen. Mà đâu phải chỉ Anh Ấn. Còn tiếng Anh kiểu Nga, tiếng Anh châu Phi, tiếng Anh ở Nam Mỹ, tiếng Anh kiểu châu Á. Một môi trường tiếng Anh đa dạng. Cứ nói, cứ bán. Trên lớp, trong khách sạn, ngoài chợ, trên đường. Miễn là cả 2 ta cùng hiểu. Rồi bỗng thấy tiếng Anh mình khá lên, khá năng giao tiếp tốt dần, dạn dĩ hơn. Thành công đúng như mong đợi.

Ngày tháng năm

Chuyến du hành đầu tiên quanh thành phố. Chiếc xe túc túc 2 màu vàng xanh đặc trưng của New Delhi đưa chúng tôi rong ruổi khắp nơi. Nào những Safdarjang Tomb, Purana quila, Lodi Garden... Mỗi bước chân đi tới lại thêm một lần cảm xúc ngưỡng mộ dâng trào. Đồ sộ và hoành tráng. Thật tuyệt vời khi được đến đây, New Delhi ơi!

Ngày tháng năm

Đi shopping - niềm đam mê muôn thuở. South Extension Part One & Two, Sarojini Nagar Market, INA market, Palikar Bazaar. Hệt như đi chợ Đồng Xuân, chợ Hôm ở nhà. Cũng đủ mọi chủng loại hàng hóa, cũng mặc cả bớt một thêm hai. Điều duy nhất khác thường là người ngồi sau những sạp rau, sạp hoa quả, sạp vải, những quầy lưu niệm, đồ mỹ phẩm... là các anh, các chú, các ông. Hầu như toàn đàn ông Ấn Độ đứng bán hàng. Cười tươi và sử dụng đủ kiểu ngôn ngữ: tiếng Anh, tiếng Ấn, cử chỉ, điệu bộ. Và khi chúng tôi ra về thì đã túi lớn túi bé kệ nệ.

Ngày tháng năm

Party đa quốc gia. Salad I rắc, nem rán Việt Nam, cà ri Ấn Độ,... Chúng tôi nhảy, chúng tôi múa, chúng tôi hát, chúng tôi cười đùa. Không còn biên giới quốc gia, khác biệt tôn giáo, chênh lệch tuổi tác. Chỉ có một tinh thần chung - tinh thần bạn bè.

Ngày tháng năm

Những giờ học ngày một cuốn hút hơn. Tiếng Anh giao tiếp, tiếng Anh Anh và Anh Mỹ, cách phát âm, cách kĩ năng giao tiếp... Cái cảm giác lo lắng sợ hãi khi lần đầu tiên ngồi "ghế nóng" mất dần qua các buổi học. Chúng tôi cùng học, cùng thực hành, cùng chia sẻ bao điều thú vị về đất nước mình. Mỗi một ngày lại thấy mình tiến bộ lên.

Ngày tháng năm

Taj Mahal. Đẹp đến ngất ngây, đến say đắm lòng người. Bước chân ra về rồi mà còn muốn quay lại thêm nhiều lần nữa.

Ngày tháng năm

Gia đình đa chủng tộc: bố người Afganistan, chú Pakistan, má mì Việt Nam, cô Việt Nam, chị gái Việt Nam, em gái Việt Nam, cô bạn người Gambia, tôi và anh chồng Afganistan mà tôi vẫn thường gọi là chồng thứ 10. Hôm nay chúng tôi đã bên nhau cùng đi thăm Qutab Minar, Lotus Temple, Hama-yun's Tomb. Một cảm giác vừa buồn cười, vừa hay hay, ngộ ngộ, vui vui. Gắn bó hơn, thân thiết hơn.

Ngày tháng năm

Kết thúc khóa học. Bỗng thấy cái lớp học nhỏ trên tầng 2 này thân thương lạ. Dù chỉ 6 tuần thôi cũng đủ để lưu luyến bao điều. Nhớ cái bàn đầu mà thầy giáo trẻ con thường hay dừng lại trêu chọc mỗi khi vào lớp. Nhớ cái mùi hương trầm nồng nồng mà phải đến lúc về mới thấy yêu đến thế. Nhớ hơn 50 khuôn mặt thân thiết qua từng ngày. Nhớ ánh mắt, nụ cười triu mến thương yêu dành cho cô gái Việt. Nhớ, nhớ lắm, con đường hàng ngày đến lớp qua cái ụ chất chồng những bao cát của quân đội mà thấy run run. Cái khách sạn nhỏ bé bình yên mỗi sáng lại thơm mùi hoa hồng. Và cái bến xe buýt ngày Valentine có một chàng trai đứng hát bài hát tình yêu.

Những gương mặt, nụ cười, giọng nói nơi đây.

**NEW DELHI,
BAO GIỜ
ĐƯỢC
GẶP LẠI???**

Xét cho cùng, cái gì cũng có đẳng cấp. Vấn đề là có thể ai đó nhầm lẫn giữa phong độ nhất thời với đẳng cấp mà thôi.

Chiều nay là một ví dụ. Tớ thua một trận cầu lông, âm ức nhưng nghĩ lại (không phải a kay con chim cú đầu) lại thấy mình thua là đúng. Chả là cơ quan tớ, TiviQG, tổ chức hội thao kỉ niệm ngày quốc phòng toàn dân (chả biết đúng không, nhưng hằng năm toàn vào dịp này), có thi đấu vài môn thể thao: kéo co, cờ tướng, cầu lông. Tớ và ku Mạnh "lười em chưa mặc một lần" cũng hào hứng tham gia "tiết mục múa" đôi nam món cầu lông. Kể ra cũng tự tin lắm, một tên chân dài, tay dài, khỏe, đánh sau tốt, một tên đánh tùn mùn phía trên lưới tạm được. Lẽ phải là cặp đôi "trời sinh", "văn võ song toàn" để mà đánh đấu thắng đó. Ấy vậy nhưng đẳng cấp so với Cường đại hiệp còn xa lắm. Lão này mà đánh đơn thì có lẽ trong TV chẳng ai địch nổi, kể cả Bantd. Nói vậy không biết mọi người có ý kiến gì không, chứ bản thân tớ khách quan đây. Trời ơi, gặp đôi Hán Nôm Cường - Đức ở bán kết, thế mà không thể ăn nổi. Kể ra cũng phí, vì tên Đức đánh cũng không tốt lắm, chưa kể không quen sân nhé. Và đôi của mình thua đau 2-0, toàn sát nút, 21-19. Đau nhưng phải nói là đẳng cấp của Cường đại hiệp là hơn xa. Thua cũng là lẽ thường. Vấn đề đẳng cấp.

Ngày mai, lại chơi món cờ tướng. Tớ cũng mê món cờ tướng mặc dù trình cũng chỉ đủ gọi là vất mũi chưa thấy sạch. Tức là đẳng cấp đại kiện tướng hạng ruồi. Thì cũng thi lần nào cũng có giải, không phải giải đồng

hạng đầu nha. Nói chung, TV cũng ít cao thủ. Kể ra, tớ chỉ "ngán" anh Trung củ cà rung phòng Báo nhất, rồi chú Tớ (mấy năm nay xuống phong độ luôn ở mức thấp, để nhiều người "bắt nạt" rồi, cũng vang bóng một thời). Hôm rồi thêm cao thủ Hùng Fifa (tớ vẫn gọi là anh Hùng Báo chứ cũng chả biết tại sao gọi là Hùng Fifa cả). Khiếp, hai anh em "chiến" một trận gần hai tiếng, sau mười nước đi vẫn đủ quân trên bàn cờ, chả ai "thèm" ăn con nào. Tớ thua vì kém thế ngay từ đầu. Non mà. Kể ra chất lượng cờ ngày càng cao, tức là càng ngày càng có nhiều người thừa sức thắng tớ. Như anh Mai Anh, xuất quân tốt, trung cuộc tốt, thế mà thua tớ vì sai có một nước, cứ tưởng thua rồi. Rồi anh Hải cận, đánh cờ sắc, chắc. May tớ "phang" được một con Xe, nên có đôi chút ưu với 2 Xe bên Sĩ-Tượng, bên kia Xe-Pháo-Mã khuyết Tượng. Tớ lại hơn tốt và cố đấm ăn xôi nên bác ta cũng nhường. Ngày mai còn phải chiến với tên Đức Hán Nôm nữa. Sức cờ của hắn hơn tớ. Có điều hắn quen đánh nhanh nên đôi khi chưa kín kẽ. Nói chung là đẳng cấp cờ của tớ đủ góp vui cho thiên hạ chứ đâu dám xưng hùng xưng bá đâu. Vui thôi. Cố giành cái giải 3 và giải đánh cờ lâu nhất. Hehe. Tớ lần cần ở cái đẳng cấp vì tớ chợt nhận ra đôi khi mình thật xa lạ. Đẳng cấp của mình, hay nói đúng hơn là lối sống, "chất" của mình đôi khi lạc lõng. Tớ thích thế này, muốn thế kia mà chẳng thèm để ý rằng không-thể-nào-đạt-được. Ấy, tức là không thể vươn tới đẳng cấp ấy. Và tớ cũng lơ mờ nhận ra mình bơ vơ, bị chìm trong ảo mộng, quên đi giá trị thực sự của mình.

Vậy tớ phải làm gì? Đẳng cấp. Đừng nhầm lẫn với phong độ nhất thời nhé!

Tiếng thơ

Trống lòng (Thùy Dung)

Trống lòng là tiếng trống thánh thoi
 Vang một hồi trong tim nhè nhẹ
 Khi ngồi kê bên anh thủ thi
 Ngõ phố dài
 Và lá trút
 như mưa

Trống lòng là tiếng trống say sưa
 Nghe anh kể thời thanh niên nồng ấm
 Có mí mắt đen hồn nhiên xao động
 Giọng Huế buồn chao đảo bước chân anh

Trống lòng là tiếng trống nhẹ thênh
 Hun hút gió đổi mùa trong chốc lát
 Mái nhà cũ
 và buổi trưa lang bạt
 Trà đặc vỉa hè,
 câu hát nhớ quần quanh

Trống lòng là tiếng trống mỏng manh
 Của bài hát ngày hôm qua là thể
 Thằng thốt,
 hững hờ,
 mãi mê trời bể
 Đã muộn rồi
 câu hát mãi vu vơ

Muộn mắt rồi trống đánh đã qua thu
 Khi hoa cúc chỉ còn trong ký ức
 Dòng thư tím gọi thời gian bất lực
 Con lữ chiều cuốn hết những vòng xe

Ai đánh lên nhịp trống tái tê
 Những nhung nhớ xôn xao kỳ lạ
 Nhắc cho em đôi ba ngày vội vã
 Đón anh vào trong bóng dáng thân quen

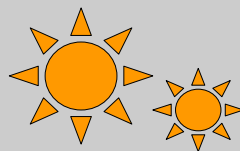
Ai run lên nhịp trống từ tim
 Mà thao thức cả mùa đông vơi vơi
 Chẳng thể nào thức đợi
 Chẳng thể nào nguôi quên
 Chẳng thể nào cứ mãi lặng im
 Chẳng thể nào giữ vẹn nguyên cảm xúc
 Hạnh phúc - Âu lo cùng cực
 Radio buồn nằm đếm bước ngày qua

Trống lòng run những giọt thăm xa
 Dóng một tiếng cả mùa đông tan chảy
 Hãy nghe em
 trở về đi ngày ấy
 Ôm lấy tháng năm
 dấu ký ức nhạt nhòa

Cốc cà phê đặc
 Cầu thang chậm chậm bước
 Mùa đông nhấn tim
 xin điều thuốc làm tin.

Phút xa con (Linh Giang)

Một phút xa con
 Còn hơn ngàn thế kỷ
 Bởi vì con!
 Lớn từng khắc...
 từng giây
 Khuôn mặt con! giờ đây chắc cũng khác
 Cha loay hoay! số bạc nèo xa vời
 Nằm nhớ con
 Mưa rơi mòn gác trọ
 Lọ mọ đời cha phiêu bạt mấy cũng đành
 Chỉ mong sao đồ dành con âu yếm
 Trong vòng tay cha...
 cho con ước bao điều
 Con ước gặp cô Tiên!?
 Cha sẽ nhờ mẹ
 Con ước gặp ông Bụt!?
 Cha không phải hoá trang
 Bởi từ khi có con!

Cha đã trên
 muôn vòm thần thánh
 Cối Niết Bàn nhỏ lắm
 Khi con gọi... Cha ơi!
 Khi con thở nồng nàn hơi sữa của mẹ
 Khi con ọ ẹ, chúm chím cặp môi hồng
 Cha yêu con!
 Yêu hơn ba chữ y... ê... u ghép lại
 Yêu hơn cả mặt Trăng ghét mặt Trời
 Yêu hơn cả những lời ngày xưa cha... tán mẹ
 Bởi con là cả mẹ, cả cha
 Bởi con là cả cánh đồng hoa
 Nhà ta tưng thiếu hóa ra thiên đường.

**Góc
của
Luốc**

Chiếc áo lông chồn

Linh Giang

Hắn cười rũ rượi, cười sảng sặc, cười đau cả bụng, vừa cười, vừa kêu không tròn giọng:

Ôi trời ! cái thằng cha căng chú kiết, cái thằng một sách, khó rách áo ôm!... mà đòi là tình địch của ta ư!? Khốn nạn đời con rồi con ơi! Ha...ha..ha...

Hắn bò lên nệm Salon để cười, hắn bò xuống nền đá hoa bóng lộn để cười.

Ừ! Xét cho cùng cái thằng hàng xóm có cặp kính cận dày cộp kia, mặt mày kẻ cũng khô ngô, nhưng gia tài hắn chỉ sách là sách, có nầu lên mà ăn được khối, có làm cho nàng ám áp khi mùa đông về, có làm cho nàng mát lạnh giữa trưa mùa hè được không...? Quên đi nhé! Quên đi cho nhanh nhé, ta có ới tiền thừa hưởng từ dòng họ trâm anh thế phiệt nhà ta, và qua mẹ của nàng ta biết nàng ao ước có được chiếc áo khoác lông chồn, mà cái kẻ một sách kia có bán đi cả tấn giấy loại ấy, kèm theo mấy thùng mỹ tôm đen thui, đen thui kia chưa chắc đã mua nổi nửa cái đuôi chồn, mơ chi cái áo.

Ôi! Cái áo lông chồn giá ba vạn tiền... giá ba vạn tiền... Với ta, đương nhiên nàng ơi hãy đợi đây rồi em sẽ hài lòng.

À! Nhưng hôm rồi nàng có đổ ta về cái lão Aritstot ư và vợ vẫn nào đấy, nếu ta trả lời được nàng mới nhận quà...kẻ cũng may mắn làm sao, cái thằng một sách ấy! hình như nó biết cái lão này, xong ngay thôi! Giá là năm gói mỹ tôm.

Ok! Tôi tặng ông thêm năm cho chẵn chục, nhưng phải đúng là cái lão Tốt đen, Tốt đó gì đấy nhé!

Giao dịch thành công mỹ mãn, hắn mang sách về, nhưng hắn đọc, càng đọc càng mù tít tin tịt.

Hắn quyết định mở phiên giao dịch thứ hai;

Ông giảng cho tôi quyển sách này nhé!

Giá ba vạn chẵn, không hơn không kém

Cái gì! Nhưng thôi ta có tiền mà, và lại cơ hội làm đẹp lòng nàng đâu có nhiều đâu - Ok! Chơi luôn!

Khi hắn trả lời xong! Nàng mim cười khen hắn nói hay, làm lòng hắn mát rượi... nhưng nàng cũng thông báo rằng nàng đã có chiếc áo lông chồn mơ ước rồi, món quà của hắn quá muộn màng, mà bây giờ mùa đang chớm hạ, ước mơ của nàng cũng đã khác, tất nhiên giá trị cũng lũy tiến vô cùng... và điều quan trọng là vẫn đi kèm câu đố với điều kiện nhận quà của nàng.

Cũng xong thôi... vì hình như thằng một sách, khó rách áo ôm ấy biết!

Giá mười gói mỹ tôm, và đúng năm vạn chẵn. Ok! Hắn

nghe thì cũng chỉ bằng giá mà món quà hắn đang muốn tặng nàng mà thôi... Ôi dà! Muỗi.

Rồi ngày mà món quà lên đến cả trăm vạn, rồi ngày mà cả đồng sách ở nhà cái thằng một sách đã chuyển tất tần tật về nhà hắn, rồi mất hắn cận đến hơn mười đióp, gia tài hắn sạch sành sanh... cũng chính là ngày nàng lên xe hoa với cái thằng khó rách áo ôm ấy, hắn nhớ hôm đó hắn có gào lên hỏi nàng

- Tại sao? Tại sao?!

- Tại vì! Nàng mim cười nhìn hắn rất đôn hậu nói, bắt cứ người phụ nữ nào khi đã quyết định trao gửi cuộc đời mình đều muốn chọn một bến bờ bình an, nơi đó phải hội tụ đầy đủ hai yếu tố đó là tinh thần và vật chất. Anh ấy giải quyết vấn đề về tinh thần cho em nhanh hơn anh... từ các câu em hỏi trong khao khát thêm muốn hiểu biết và rồi anh ấy tặng những món quà mơ ước của em rất đúng lúc... Ô anh ấy có tri thức có nghĩa là có bờ bên tinh thần cho em nương tựa, từ tri thức đó anh ấy có những món quà vật chất như em mong đợi cho cả tương lai! Không chi là cái áo lông chồn đâu anh à!

Hắn lang thang nhiều đêm, và hiểu mùi hoa Sưa trên phố Nguyễn Du không phải hăng hắc mà ngòn ngọt, nồng nàn làm sao, hắn chua xót cùng với các thân phận "Đítê con của người đời" mỗi lần về qua hẻm nhỏ...

Nhưng cuộc sống vẫn là cuộc sống. Thời gian cũng làm hắn nguội ngoai đi chuyện nàng.

Bây giờ hắn suốt ngày đọc sách, mày mò nghiên cứu, vấn đề âm thực thì đã có mỹ tôm là bạn tri kỷ... có điều hắn thấy hạnh phúc cực kỳ. Và hạnh phúc đó được nhân lên gấp bội, khi đúng ngày chủ nhật hôm qua cô bé hàng xóm xinh ơi là xinh từ trước đến giờ cứ hết hỏi hắn Aritstot là ai?, Platon là ai?... vừa ra câu đố cho cái thằng bạn trai tóc xanh, tóc đỏ cười con xe máy mà to như chiếc xuồng: - Hègen đã đặt nền tảng cho chủ nghĩa nào?

Làm cái thằng kia phải gõ cửa nhà hắn... Hắn lật từng trang sách khẽ mim cười rất chia sẻ, rồi nhìn qua khung cửa sổ, nơi khu vườn có những chiếc lá vàng gan lỳ còn đậu lại lay lắt trên cành!

Ừ! Mùa đông sắp đến. Có lẽ cô bé hàng xóm đang ao ước một chiếc áo lông chồn phải không?!

Kinh nghiệm mua hàng giảm giá

Địp cuối năm hàng giảm giá thu hút một lượng đông đảo khách hàng tham gia mua sắm. Nhiều cửa hàng đã hạ giá 40-80%, cảnh đông nghẹt khách ở các cửa hàng có treo biển giảm giá cũng là thường thấy.

Hàng loạt các công ty thời trang với các nhãn hàng chất lượng cao giảm giá đã thực sự cuốn hút khách hàng và cũng đem lại những khoản doanh thu cũng rất khổng lồ cho các doanh nghiệp nói chung.

Chính vì thế mà khách hàng dễ mắc phải các “chiêu” thu hút khách hàng rất chuyên nghiệp của các cửa hàng vào mùa này như:

- Xen lẫn những hàng đẹp vào với hàng bình dân, hàng xấu, hàng lỗi, ai nhanh tay mới lựa được hàng đẹp
- Găm hàng đẹp, mỗi ngày tung ra một vài chiếc để câu khách

- Giảm giá trong mức lãi cho phép, giảm rất ít chỉ 5-30%
- Đánh vào tâm lý giá rẻ, bán với số lượng nhiều (Dù giá rẻ nhưng bán được nhiều hàng vẫn có lãi lớn)
- Không cho thử hàng, hoặc là cho lựa chọn thoải mái nhưng không cho đổi (như vậy là sẽ hết hàng nhanh chóng, khách hàng buộc phải chọn lựa, quyết định)
- Bán sản phẩm trái mùa (hết hàng tồn dư) (khách hàng có mua về, sang mùa mới, có một mới lại không mặc đến, lại vẫn sẵn sàng bỏ tiền ra mua hàng mới cho mùa sau). Vậy là các công ty vẫn bán được hàng.

Thu Trang

Hà Nội trời những ngày này thật đẹp, chỉ có những cơn gió nhẹ vào đêm đưa những hương sắc của mùa Đông qua cửa sổ. Sáng sớm thức dậy với ánh bình minh chiếu từng tia nắng nhờ xuyên qua những tán lá vào những ô cửa, dịu dàng và mơn man đánh thức những giấc ngủ đang say nồng.

Hà Nội như một vùng quê của tất cả mọi người Việt Nam đã từng đặt chân đến nó, chỉ đơn giản với những người Việt Nam quê hương là nơi ta nhớ nhất, muốn quay về nhất, vì nó đã nuôi ta lớn lên và chứng kiến một phần đẹp của mỗi đời người. Hà Nội nơi tôi đang sống, nhưng ta

vẫn nhớ Hà Nội đến xao

lòng, chỉ đơn giản Hà Nội đã cho tôi quá nhiều, nào yêu thương, nào cuộc sống, nào phố thị, nào những tách cafe thơm nồng... Có lẽ cuộc đời tôi đã từ lâu muốn được gắn bó, được Hà Nội yêu thương, vì vậy tôi sẽ không xa Hà Nội dù có gì đi nữa. Hà Nội đã và đang là tâm trí, là máu thịt, là tất cả trong tôi.

Hà Nội đang vào những ngày giữa Đông, lá vẫn còn rơi và rét mướt đang còn ngọt. Hay sống thu thả với tiết trời Hà Nội và mơ về những con đường của ngày mai!

(Trích Blog Quảng Hùng Mạnh)

Góc đời sống

Mùa của chồi non lộc biếc đã cận kề. Ngoài kia, những cơn gió lạnh đem theo sự khát khao về hạnh phúc tràn đầy, ấm áp. Nhớ nhớ đội về, cần lắm những yêu thương. Quảng vào cổ chiếc khăn thật điệu, ngọt ngào như vòng tay âu yếm, bỗng thấy những ngày lạnh giá chẳng còn đáng sợ nữa. Và thấy mình cũng trở nên duyên dáng, thu hút biết bao!

Vòng tay

ấm áp

Góc đời sống